

A Hanoiban elhunyt költő, a buda-
pesti Új Írás szerkesztője emlékére

VÁCI MIHÁLY

A csepergő időben

Négykézláb a fellegek.
Esik eső, esegyet.
Farkával legyez a szél,
szuszog, legel, mendegél.
Múlik minden, kezdődik,
mi e Földön időzik.
Én az időt előzőm,
múlok, múlok: — kezdődöm.
Ugyanazon időben
bölcsoében, temetőben:
— egy ringat, más eltemet:
haldoklom és születek;
meghalok, feltámadok:
— éled bennem egy halott.
Szívem nehéz, mint a sir,
s könnyű, mint nyárban a nyír,
föld és gyökér kötözi,
égre szél lövöldözi,
alattam föld mélye nyíl,
s várok, mint hűron a nyíl,
lábammal a dús mezőt:
kaszálgatom az esőt.
Tántorgok, nem esőben:

a csepegő időben.
Szó az eső, az idő
szőnyegébe beleszó,
old, köt, választ, elkever
milliók színeivel;
arcom hízolgi, veri,
vélem van szemem teli.
Lábam köré ontva sárt,
fejem fölé szívárványt:
tapos mint a kazlakat,
térdem álló házakat;
megcsúfol, termékenyít,
kalászt zúz, magot kinyit;

úszik: — bibliai cet, —
Ninivében partra tesz,
gyomra búze fal, emészt,
s kötök tőle, mint a mész.
Tántorgok, ver az eső,
köpdös, csokol az idő.
Megyek. Nincs ereszt, tető.
Ringat bölcso, temető.